

2023. december 25. – Karácsony

Lk 2,15-20 – Hittel telve útnak indulni

Miért éppen a pásztoroknak? Talán nem véletlen, hogy nem tanultabb, műveltebb emberek kapták meg ezt az üzenetet, hanem a szó pozitív értelmében „egyszerű” és nem túlgondoló, agyaló kételkedők. Elhinni, térben és időben elhelyezni egy olyan üzenet valóságtartalmát, aminek nincs számukra történelmi és vallási előzménye, sokaknak komoly fejtörés lett volna akkor is.

Erre a feladatra talán tényleg csak az egyszerű, „hiszékeny” emberek voltak képesek. Akik nem voltak restek megbizonyosodni, és útra kelni egy olyan információ valóságtartalmáról, amit ma esetleg viccként, ugratásként kezelnénk. Ezek az emberek nem azért indultak útra mert le akarták csekkolni az infót, mert saját szemükkal akartak megbizonyosodni a valódiságáról vagy mert kételkedtek az üzenet valóságtartalmában. Ellenkezőleg, nagyon is hittek benne, a hitük mozgatta, indította el őket az útra, ezért is voltak alkalmasak az örömhír hirdetésére.

A hit legfontosabb eleme a bátorság. A kicsinyesség, a méricskélés, a kontroll vagy a féktelen birtokolni vágyás nem fér bele a hitbe.

A vallások a maguk szabályozottságával és szabályrendszerével megölik az útnak indulás lehetőségét, ami a hit lényege. Elindulni egy útra csak szabadon, hittel telve lehet. A vallásos ember bizalmatlan a külvilággal és a hitetlenekkel szemben, mert csak a saját csapata tagjaiban bízik, illetve lekicsinylő és távolságtartó a más vallásúakkal vagy az ateistákkal szemben. Az összehasonlítgatás és a saját kikövezett útban való tévedhetetlen bizonyosság a hit korlátja. Minden vallás meg van győződve a saját tökéletességéről, holott...

Az igazi hit ősbizalom a történelemben, együttműködés, néha tévedésekkel terhelve, keresve közben a saját felelősségünket. Bizalom és feltételek nélküli odaadás kell ahhoz, hogy elfogadjuk: MINDEN ÉRTÜNK van és túlmutat rajtunk. Ahhoz, hogy észrevegyük és kövessük a külső és belső jeleket, hit szükséges, mert hit nélkül nincs előrehaladás, sosem érünk oda a magunk jászlához, sosem fedezhetjük fel a csodát, ami pedig sokszor csak karnyújtásra van tőlünk.

Németh László, Sopron